

som Følge deraf kommer til Danmark" — og naar han stiller de tyske Vælgere, den tyske Befolkning i Udsigt, at Fredstraktatens Afgørelse ikke behøver at være endelig, idet han siger, at han sætter sin Lid til den danske Regering og til Resultatet af Forhandlingerne med den, der under Krigen ikke blot har bevaret en mønstergyldig Neutralitet, men ogsaa ydet Tyskland værdifulde Tjenester og givet Beviser paa sin Deltagelse og sit Ven-skab, og at han haaber paa i Forhand-ling med den og Kommissionen at naa til et gunstigt Resultat, som han udtrykker saaledes: Wir werden die Möglichkeit haben zu einer Verständigung zu erlangen — og naar dette yderligere understreges i et Interview i Regeringsbladet „Politiken“ Dagen efter Hr. Bauers Flensborgtale, hvor det siges, at hvis den danske og den tyske Regering efter Afstemningen her og i andre vanskelige Grænsetilfælde kunde naa til en fælles Overenskomst, en fælles Opræden, er det „min Overbevisning“, siger Rigskansleren, „at man i Paris vil tage Hensyn til de Ønsker, hvorom man kunde enes“ — hvad svarer saa den højtærede danske Statsminister dertil? Ja, han giver Udtryk for det, som er alle vel bekendt, at i den nordlige Zone stemmes der under eet, og afgørende for Resultatet bliver det saa, hvorvidt der er Flertal i hele Zonen for Danmark eller ikke, medens det ikke vil faa nogen Betydning, hvorledes Afstemningen falder ud i de enkelte Kommuner. Dermed mener den højtærede Statsminister at have gjort Rede for de Muligheder, der skulde være for Særresultat for Tønders Vedkommende, ikke paa Grund af Afstemningen, men paa Grund af det, som Rigskansleren haabede skulde følge efter. Jeg kan paa ingen Maade anerkende, at den højtærede Statsminister har Ret i sin Betragtning, naar han forleden Dag i Folketinget erklærede, at han med sin Udtalelse mente paa fyldestgørende Maade paa den danske Regerings Vegne at have taget Afstand fra de Udtalelser, som Rigskansler Bauer fremsatte i Tøn-der. Og overfor den Opildnen af de tyske Vælgerskarer, som Rigskansleren søgte at frembringe ved sine Taler baade i Flens-borg og i Tønder, stiller den danske Statsminister følgende Ord: „Ministeriet maa selvfølgelig ønske, at der i 2den Zone saa stærkt som muligt tilkendegives dansk Sind-lag“. Man skulde tro, at den højtærede Minister vilde fortsætte, „for at saa stor en Del som muligt af dette gamle danske Land kan vende tilbage, for at vi kan

skyde vor Grænse saa langt mod Syd som muligt og i alt Fald faa den lagt Syd om Flensborg.“ Men saaledes fortsætter den danske Statsminister ikke. Nej, han indskrænker sig til at sige, at han ønsker denne Tilkendegivelse af dansk Sindelag som Vidnesbyrd om, „at Danskheden trods alt er bevaret.“ han ønsker det som Vidnesbyrd for det i denne Sag i Virkeligheden ganske neutrale, at Danskheden er bevaret. Han giver ikke Udtryk for sit varme Ønske om, at dette maa finde Udtryk hos saa stort et Tal, at Resultatet deraf kan blive en Grænseforskydning. Og den højtærede Statsminister fortsætter: Derimod kan man ikke ønske, at tysksindede Personer stemmer sig ind i Danmark alene af Hensyn til forventet økonomisk Fordel. Maa jeg spørge den højtærede Statsminister i den Anledning, hvorledes vi skulde kunne vinde frem i Flensborg og i 2den Zones sydlige Egne, hvis ikke Folk af gammel dansk Rod, men hidtil af tysk Tale og Orientering, vendte om, fordi disse Tidens Gru havde lært dem, at ligesom deres Fædre og Bedstefædre levede trygt i Samhørighed med Danmark og med det øvrige danske Folk, saaledes vil ogsaa de i Fremtiden kunne gøre det. Statsministerens Ord om denne Prøven af Hjerte-laget var derfor efter min og manges Mening ikke en Kalden, men snarere en Støden-fra.

Ovenpaa denne Statsministerens is-nende Kulde har Sønderjyderne under Kampen dernede i den senere Tid følt Varmen i Folketingsmand Marotts Ord, naar han forleden Dag udtalte i Folke-tinget: „Man er herhjemme fremdeles beskæftiget med at fastslaa rent personlige Betingelser for den enkeltes Afstemning i Sønderjylland ved Siden af de nød-vendige rent formelle Regler. Jeg synes nu, at vi kunde lade de sønderjyske Væl-yere selv om det. Vi kan nu en Gang ikke ransage Hjerterne for at fastslaa Motiverne. Det er Sindelaget, det kommer an paa, og den Mand, der stemmer for Danmark, vil jeg være med til at byde Velkommen i vort Hus, naar han blot mø-der med en ærlig Villie til altid at være en loyal Landsmand under Tidernes skif-tende Forhold“. (Stemmer: Hør! Hør!). Ja, de Herrer raaber Hør, og den højt-ærede Statsminister vil maaske hævde, at det netop er dette, han har sagt. (Stats-ministeren [Zahle]: Ja). Men saa ønsker jeg at gøre den højtærede Statsminister opmærksom paa, at er det dette, den højt-ærede Statsminister har villet sige, har